

CORECTBooks

r o m a n

mircea bătrânu

carierista

Mircea BĂTRĂNU

**CARIERISTA,
CARTEA INTERZISĂ**

Cartea rostului

Cartea a IV-a a proiectului literar

PĂCATELE VOINȚEI

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-903-9

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

CARIERISTA – CARTEA INTERZISĂ	1
CARIERISTA, CARTEA INTERZISĂ	6
Gânduri	7
Gânduri pentru Cartea rostului	7
Gânduri despre rostul cărții	8
1. Sărutul dimineții.....	11
Andra.....	12
2. Fresh.....	17
Andra.....	17
3. Ceai cu gheață.....	27
Andra.....	27
Roxana.....	28
4. Vișine	36
Iza	36
5. Merlot.....	43
Andra.....	43
Roxana.....	44
Roxana.....	48
Gustul miraculos al mignonei	52
6. Fructe de mare	54
Andra.....	54
7. Alune și fistic	64
Andra.....	64
8. Cocktail.....	71
Iza	71
9. Fulgi de ciocolată.....	80
Clubul Phyl.....	80
Roxana.....	83
10. Dinastia Ed-Romano	88
11. La revedere.....	92
12. Notă de final.....	94

CARIERISTA – CARTEA INTERZISĂ

CARTEA ROSTULUI

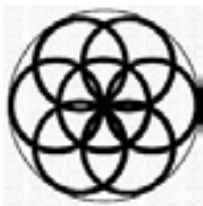
Motto

„A lăsat armele și uniforma, s-a rujat și a plecat... codul ei de femeie se răzvrătise.”

Nerecomandată tinerilor sub 18 ani datorita limbajului

Autor
Mircea Bătrânu

Coperta I: Mircea Bătrânu – icon seed of life – Sămânța vieții

*„Dumnezeu a creat lumea în șapte zile. Cele șapte zile ale creației sunt cele șapte cercuri ale **Seminței vieții** iar de atunci, tot ceea ce se naște, se află sub semnul magic al acesteia.”*

PĂCATELE VOINȚEI

Proiectul literar PĂCATELE VOINȚEI

Motto:

*„Am avut șansa să văd facerea lumii și jocul stelelor,
le-am văzut și le-am admirat...
de înțeles însă, le-am înțeles mult mai târziu
și-atunci doar în parte...”*

Iubirea - Calea - Speranța - Rostul - Căutarea - Datoria

Proiectul literar Păcatele voinței

<http://mirceabatrano.blogspot.com>

este format din șase cărți cu acțiune separată dar aflate toate sub semnul voinței, în diversele ei forme:

Iubirea - Calea - Speranța - Rostul - Căutarea - Datoria

“Am cunoscut binele și-am fost tentat să scriu o poveste de dragoste. Iubeam cu pasiune și viața-mi era minunată. Răul îl știam dar nu-l trăisem. Apoi am cunoscut și răul. Între bine și rău am trăit șansa, unică, să văd facerea lumii și jocul stelelor.

Mi-am schimbat planurile... Așa s-a născut Păcatele voinței.

Voința care naște pasiuni, care creează și distruge, care generează frumosul și urâtul. Voința fără de care nu faci pașii în viață și care uneori te-mpiedică să-i faci. Voința care naște in egală măsură iubirea și ura, patima, orgoliul.

Voința născută din jocuri de cuvinte și jocuri de viață.

Zâmbete și lacrimi... Totul din voință... Păcatele voinței”

Mircea Bătrânu 2007

1. Iubirea – Cartea iubirii - 2007

Poveste de pe net-3D

”O poveste de dragoste născută pe internet și trăită aievea, o carte despre supremul dar numit iubire, despre dăruire și împlinire, sub semnul runei Perthro și al curcubeului, având mottoul:

“Uneori între agonie și extaz e clipa, dulcea clipă a iubirii..”

<http://mirceabaturanu-pdpn3d.blogspot.com>

2. Calea – Cartea cunoașterii - 2009

Nea Vasile și japonezul

“Dumnezeu nu este nici în ceruri, nici în inimă, ci noi suntem parte din el”

O carte despre incredibila lume în care trăim, despre cea mai mare descoperire a omenirii, despre Omul Pământului, Omul Lunii și dreptul Pământului, sub semnul ideogramei kanji pentru om și al runei omului, **Mannaz**, având mottoul:

“Nu le acordăm răgazul și atenția cerute tocmai celor pe care-i iubim cel mai mult”

<http://mirceabaturanu-nvsj.blogspot.com>

3. Speranța – Cartea speranței

Poker la Finisterre

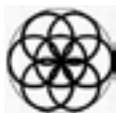
Despre speranță și împlinirea ei, despre cea mai mare experiență a omenirii, învierea sau renașterea. Jocul cu viața este un poker la capătul lumii, la Finisterre, sub inspirația **runei Ansuz**, având mottoul:

“M-a urmărit o carte, o quintă royală, luni de zile, seară de seară. Nu mai jucam altceva, nu mă mai interesa. Simțeam că-i dreptul meu. Și când mi-a venit, ceilalți nu mai erau.”

<http://mirceabaturanu-plf.blogspot.com>

4. Rostul – Cartea rostului

Carierista, cartea interzisă

O carte sub semnul florii și al „seminței vieții – seed of life” despre răzvrătirea codului feminin în infernul lumii de azi, sub mottoul:

„A lăsat armele și uniforma, s-a rujat și a plecat... codul ei de femeie se răzvrătise.”

<http://mirceabaturanu-cci.blogspot.com>

5. Căutarea – Cartea căutării

Analiștii

Un omagiu adus analiștilor și cercetătorilor, celor care găsesc porțile spre civilizația viitorului și care se află sub simbolul buddhist al „Nodului fără sfârșit”- shrivasta, al miracolelor universului și al vieții eterne.

„Uneori, mai important decât să studiezi piatra și cauza pentru care a ajuns acolo e să te întrebi de ce-o privești!”

<http://mirceabaturanu-a.blogspot.com>

6. Datoria – Cartea datoriei

Ciclopul, varanul și președintele

O carte despre datoria născută odată cu viața, despre dreptul voinței asupra ta și obligația ta față de cei cărora le aparții! Cartea datoriei este o carte despre onoare sub semnul magic al heptagramei:

„Avem memoria scurtă. Pământul e plin de statui ale celor ce nu și-au onorat promisiunile!”

<http://mirceabaturanu-cvp.blogspot.com>

Proiectul literar **Păcatele voinței** poate suferi modificări.

Detaliile proiectului se găsesc pe blogul de literatură

<http://mirceabaturanu.blogspot.com>

Mircea Bătrânu

CARIERISTA, CARTEA INTERZISĂ

CARTEA ROSTULUI

Gânduri

Gânduri pentru Cartea rostului

“Iubești formele și-ți identifici dorințele cu ele. Dacă ești pofticios și prăjitura arată bine, o savurezi. Nu mai contează ce conține, ești în formă, fierbi, ți-e poftă și trebuie să-ți astâmperi foamea. Și nu e vorba de instincte ci de dorințe.

Am invitat un magician, Phyl, la o întâlnire într-un grup restrâns. Echipat în bucătar, ne-a oferit pe o tavă prăjituri pregătite de el, anunțându-ne că servește un cremșnit special.

Între două foi de hârtie pusese mămăliga și deasupra presărase sare. Hârtia se înmuiase bine de tot. Nici vorbă de foitaj și cremă de vanilie. Cu o paletă, Phyl lua de pe platou și punea fiecăruia în farfurioară câte o bucată. Toată mâncarea pregătită și servită până atunci fusese de calitate. Lumea a fost încântată și a fost gratulat cu tot felul de mulțumiri și expresii prețioase.

După experiment m-a privit ridicându-și sprâncenele, strângând din buze și mișcându-și aprobator capul „ce altă probă mai vrei? Și sexul e tot așa. Chiar și viața, vino și vei vedea. Important e să dorești. Dorința ne identifică, numai oamenii au această înzestrare.”

Am fost cu Phyl în Nordul Europei și m-a introdus într-un club select și ultra discret. Din motive lesne de înțeles, în cuprinsul cărții voi face referire la clubul Phyl și nu voi utiliza altă denumire. Are dreptate Phyl, magicianul, dorințele ne identifică și ca oameni și ca indivizi, dar fondul pe care se nasc ele este dat de dreptul intim al trupului și al sufletului, drepturi ce țin de codul nostru propriu.

Multe se explică așa!

Ați auzit de “cireșa de pe tort”?

Cireșa de pe tort este sclipirea sau valoarea primă a unui eveniment sau obiect iar viața e o succesiune de evenimente. Fără “cireșa de pe tort” viața ar fi ternă, cenușie. Dacă nu o găsim, o inventăm iar pentru diversitatea și explozia spectacolului vieții, am înlocuit cireșa cu vișina dar nu o vișină simplă ci una glazurată!

Vișina glazurată pe tort! E tentantă, imposibil de ignorat sau de ocolit, dulce la atingere și acrișoară la gust. Știm asta și-o căutăm cu toții pentru că e spectacolul nostru. Așa sunt și jocurile de societate, mereu se caută vișina și mereu cineva îi savurează culoarea distrugându-i rostul.

Alergând prin viață, am găsit prăjituri bune cu adevărat, glazurate, însiropate, cu un colorit viu, plăcut, cu gust bun, însă, după ce le serveai, ți se făcea o sete cumplită.

Pusese cineva oare sare pe ele sau erau seci?

Ce se-ntâmplă de fapt?

Privind mai atent, aveam să descopăr că o lume nebună, nebună în alergarea ei, a distrus și alterat gusturile. Nu numai gusturile dar și realitățile.

La un momentdat am văzut femei în război, cu arme și îmbrăcate în uniformă, piloți pe avioanele de vânătoare.

Femeile dau viață, ăsta-i rostul lor, să nască și nu să ucidă.

Dar aici era altceva. Și ele râdeau, făceau gesturi masculine iar la un interviu auzisem aceeași placă „o să fac un copil și-o să-mi văd de ale mele în continuare”.

*Cineva se joacă de-a Dumnezeu și-și bate joc de valorile noastre umane. A schimbat rosturile!
A cui e această voință?*

Sau poate că nu mai înțeleg eu ceea ce se-ntâmplă și de ce s-a schimbat lumea!

Așa s-a născut Păcatele voinței.

***Voința care naște pasiuni, care creează și distruge, care generează frumosul și urâtul.
Voința fără de care nu faci pașii în viață și care uneori te-mpiedică să-i faci. Voința ce naște în egală măsură iubirea și ura, patima, orgoliul.***

Voința născută din jocuri de cuvinte și jocuri de viață.

Zâmbete și lacrimi... Totul din voință... Păcatele voinței!

Gânduri despre rostul cărții

Această carte este o fabulație! Încercați s-o tratați ca atare!

Personajele sunt imaginare!

Ce să mai scriu ca să vă conving?

Această carte nu este recomandată tinerilor sub 18 ani datorită limbajului, uneori obscen, și datorită scenelor intime care sunt redată cât mai aproape de realitate. Trebuia să las însă faptele să se prezinte de la sine. Nu pot scurtcircuita cuvintele prin BIP-uri.

Nu este o carte porno, nu este o carte de educație și tehnici sexuale, nu este un mod de defulare. Intenția declarată a autorului este de “atitudine împotriva robotizării umane”.

Unele personaje seamănă incredibil de mult cu persoane cunoscute ție deși am încercat să le configurez altă identitate!

Sunt însă prea mulți, din ce în ce mai mulți...

În carte nu este vorba despre carierism în sensul “lipsei de scrupule pentru a parveni”. Prea puțin despre așa ceva.

Eu știu că oamenii nu sunt egali din naștere. Unii au pe ei eticheta de sclavi, alții pecetea stăpânilor iar o parte sunt liberi.

Odată cu trecerea timpului însă, cei ce sunt stăpâni, învață numai ceea ce-i ajută să-și mențină autoritatea și statutul.

Cei născuți sclavi vor să urce pe scara sclaviei până sus de tot. Una e să fii sclav în sărăcie și umilință și alta e să fii sclav la masa stăpânilor și stăpân peste alți sclavi. Priviți clasa politică și veți înțelege. Ei aparțin acestei categorii și sunt cei mai periculoși pentru că nu au scrupule.

Sclavii învață și fac tot ceea ce le cere stăpânul, pe care îl adoră de altfel, dacă și masa lor e bogată, iar dacă nu, trec la alți stăpâni. Umilința pe care le-o produce stăpânul, ei o transferă asupra supușilor.

Oamenii care se nasc liberi, rămân liberi apărându-și libertatea. Din această cauză au conflicte permanente cu restul societății. Însă, totul se năruie dacă devin stăpâni sau își pierd libertatea din alt motiv.

În afara stăpânilor, sclavilor și a oamenilor liberi, mai există artiștii. Ei sunt adierea umanității, parfumul și curcubeul lumii.

Parcă nu erau destule toate acestea, a mai apărut ceva.

Acum, celula socială numită familie, dispare sau se transformă din nucleară în monoparentală, pentru că pomul roditor al acestei celule, numit femeie, s-a revoltat și vrea altceva, luptând împotriva propriului ei cod. Poate că o voință superioară a determinat așa ceva sau chiar ignoranța noastră, a bărbaților.

Familia monoparentală, formată din femeie plus copil plus firma ei pe post de întregitor de familie e o construcție bizară.

Până unde vor merge toate aceste construcții? La ce ne putem aștepta?

Stați! V-am spus oare că mă ocup și de proiecte sociale?

Da? Atunci să vă spun cum văd Pământul peste o sută de ani dacă lucrurile continuă așa! Viitorul ne rezervă societăți unisexuale, un continent al femeilor și unul al bărbaților, cu un barter între ele, spermatozoizi la schimb cu ovule. Iar partenerii sexuali vor fi din silicon sau alte materiale de consistența corpului uman care vor produce orgasme prin comanda unei partenere virtuale!

Sau poate că vom obține toate acestea prin transă!

Iar copiii vor fi produși în fabrici numite sere umane!

Ptui drace! Unde-am ajuns?

Norocul nostru este că, peste voința noastră absurdă și distructivă se revoltă codul ce ne dă rostul în viață.

Bine că am scăpat de această obsesie! Vă dați seama? Ce plăcere ai avea să chirăie o gonflabilă și să-i tremure fundul când îi dai o palmă peste el? Și ce vibrație ar mai transmite când îl pupi să treacă? Of, ce lume nebună, nebună – nebună în alergarea ei!

*

Această carte despre rostul femeii, familia nucleară, robotizarea umană și razvrătirea codului uman, a avut inițial altă acțiune. Eroina era o tânără, care a ales cariera cu orice preț iar apoi nu și-a mai putut regăsi rostul în viață, sfârșind sub propria voință.

Ca întotdeauna însă, am pornit de la un tablou și am ajuns la altul. Pentru că l-am cunoscut pe dr. Edward Romano într-un grup de reflexie iar el m-a îndemnat:

“Scrie o carte despre sex sau cu scene erotice și inserează mesajul în ea, orice, de la matematici la religie. Vei avea succes!”

Așa am ales să scriu povestea doctorului Edward Romano.

Mircea Bătrânu

1. Sărutul dimineții

Eu sunt Edward Romano, un tip la patruzeci de ani.

Am o specializare în psihiatrie și pregătire în științele comunicării. Nu, nu am cabinet, nu profezez dintr-un motiv cât se poate de simplu. Sunt consultant în sociologie și științe aplicate iar acum lucrez “pentru viitor”. Adică fac trei lucruri, prognoză, sancțiune pe prognoza altora și participarea în unele grupuri de reflexie. Uneori, aceste activități sunt necesare unor proiecte de anvergură, ale diverselor state sau comunități.

Ce să vă mai spun depre mine?

Edward Romano nu-i un nume întâlnit prea des dar și așa am probleme. Bunicul meu se numea Eduard Românu însă cu timpul, numele a evoluat și a ajuns la forma Romano.

Un bătrân camarad de-al bunicului meu, brav luptător prin războaiele mondiale dar fudul de-o ureche, când mă prinde, strigă să-l audă toată strada “Mă ficior mă, apăi tu ești ficiorul lui Românu mă, așe-i? Mare om o fost Românu ăsta, bravo mă, da cum de ți-o dat numele ăsta mă, Eduardule, ni mă la el ce nume i-o pus, de pod!”

Nu știu de unde o fi luat chestia asta cu podul, nu l-am întrebat, dar ce să-i explic bătrânului? Fiecare le știe pe ale lui!

Dar nu numai el n-are loc de nume. Să vedeți ce-am pățit!

Am divorțat de două ori din motive de “relație epuizată”.

În cele două căsnicii am trăit o situație cu totul specială.

Primul meu băiat, cu prima soție bineînțeleș, se numește Edward și i se spune Edi. Cu a doua soție am tot un băiat. Iar ea a vrut neapărat numele de Edward. Nu se putea așa ceva.

Un judecător ne-a comunicat că deși legea nu ne oprește în mod expres, fiind vorba de mame diferite, se nasc alte incompatibilități. Atunci, l-am botezat Eduard.

Acum am un băiat Edward și unul Eduard, fiecare cu mama lui dar purtându-mi numele, Romano.

De ce vă spun toate acestea?

E dimineață și-o privesc în pat, cum doarme, pe iubita mea!

E fericită pentru că aseară mi-a mărturisit gândul ei “Eu vreau o fetiță buclată și cu părul auriu și să nu-ți faci probleme, am găsit, îi punem numele Edwina!”

Parcă-l aud pe bătrân “Ni mă la el ce nume i-o pus fetei, ăsta-i nume de creion chimic sau plumbagină mă, nu de copil!”

Dar ce să fac dacă așa vrea mama micuței?

De unde să încep? De ce m-am tot împotmolit în relații?

Multe femei au trecut prin brațele mele și m-au primit cu drag, iar eu, ca un adolescent nevinovat, ani de zile m-am rătăcit printre picioarele lor în timp ce le sărutam sânii.

E greu să înțelegi femeile și e și mai greu să le explici.

Aceste lighioane sunt ori victimele noastre ori blestemul nostru dar indiferent de situație, ele trec printr-o fază de adorație în care nu mai vedem nimic în jurul nostru, pentru că ne hipnotizează.

Uneori le gratulez spunându-le lighioane sau bandite, bineînțeles fără nimic peiorativ, nici măcar în gândire!

Să nu mă întrebați care femei sunt mai frumoase, sau despre clasamente și altele privind o anumită ordine. Dar recunosc, unele au frumusețea momentului, altele frumusețea anilor sau a vârstei.

O binecunoscută actriță avea la douăzeci de ani frumusețea inocenței, a fructului aproape copt învăluit în aura primăverii. Dar adevărata ei frumusețe, feminitatea excepțională în formă și fond, în prezență și stil, în ținuta statuară și expresia caldă, a afișat-o la patruzeci de ani. Era imposibil să nu te-ndrăgostești de ea și să n-o dorești. Era timpul ei! Avem fiecare dintre noi un timp al nostru chiar dacă uneori acest timp durează o clipă.

Poate fi clipa de geniu dar poate fi și o clipă de iubire!

Nu am privit-o pe o colegă, medic specialist oftalmolog, niciodată mai mult decât pe oricare altă colegă. Nu avea nimic din ceea ce putea amorsa gândurile mele intime. Dar la un party, am dansat împreună iar corpul ei mi-a transmis senzația de catifea fierbinte. Când am privit-o, am descoperit cei mai frumoși ochi pe care-i văzusem vreodată. Iar ochii au dat comanda. A fost clipa care ne-a aruncat unul în brațele celuilalt!

Clipa și anii. Fiecare le are pe ale lui iar când se suprapun, e minunat!

Andra

— Fii binevenită Andra! Mă bucur că ai reușit să vii.

I-am sărutat mâna în timp ce îi uram bun venit și am analizat-o rapid. Înaltă, suplă, extrem de aranjată, o ținută impecabilă, un parfum fresh, discret. Pantofi cu tocuri subțiri, turcoaz cu benzi negre, ciorapi negri superfini, un deux-pieces în același aranjament coloristic, turcoaz cu negru, fusta strâmtă, deasupra genunchilor, îi pune în evidență coapsele iar jacheta, prin croială, subțirimea taliei. Pe reverul stâng al jachetei trona un trandafir din dantela neagră cu inserții turcoaz și argintii. Bluza albă de dedesubt, cu un jabou în două valuri, ascundea o mică bijuterie sub forma unei gărgărițe roșii. Toate acestea le-am receptat cu radarul meu. Și bineînțeles că avea o geantă micuță de umăr, ținută cu mâna stângă astfel încât să se vadă verigheta.

Andra e frumoasă, are o expresie liniștită și deschisă, cu o nepotrivire majoră între ochii negri, bănuitori, suspicioși și buzele roșii, flămânde, gata să explodeze. Părul prins în coc îi dă un aspect mult mai matur decât cei douăzeci și opt de ani ai ei. Poartă ochelari cu ramă metalică, numai pentru imagine, iar ei îi întregesc prezența de tip didactic.

Avea cu ea o mapă de documente ca o justificare pentru întâlnire. În barul de la America House era liniște, o muzică discretă și o singură pereche de tineri la o masă retrasă.

Am invitat-o să ia loc.

*

Ne cunoscusem la un seminar despre Integrarea Europeană, la Hotel Marriott. România se pregătea să devină membru al Uniunii Europene și frecvența acestor întâlniri creștea.

Era lume multă, reprezentanți ai guvernului, specialiști de la Bruxelles, invitați ai firmelor din România și ai corporațiilor cu interese în România, mass-media. M-a atras ținuta și singurătatea ei.

Luase cuvântul în calitate de director de marketing al unei firme multinaționale. Vorbea scurt, concis, rece dar cu observații pertinente privind dificultățile de adaptare la noul climat, european, în primul rând al managerilor dar și al angajaților instituțiilor de stat. Temerile ei erau date de certitudinea unor conflicte între instituțiile private și cele de stat, din cauza decalajului de adaptare la cerințele europene.

O expunere extrem de punctuală, apreciată de auditoriu.

După expuneri a urmat o secțiune de dezbateri.

Am făcut o remarcă, privind-o și apreciind cele spuse de „Doamna Director” și extinzând plaja dificultăților menționate de ea asupra categoriilor de vârstă, părinți conservatori și copii cu o mare putere de adaptare. Da, voiam s-o cunosc!

Apoi, am marcat, retoric „cel mai greu cred că va fi de fapt la nivelul familiei, e prea puțină dezbatere socială pe această temă!”. Pusesem punctulețul roșu.

În pauza de cafea am căutat-o cu privirea în imensul hol de la etajul unu al hotelului și cu greu am reușit să mă dezlipesc de cei care-mi apreciaseră cuvântul și care ar fi continuat discuțiile. Deși eram câteva zeci de oameni la cafea și țigară, i-am simțit radarul. Mă fixa ca poziție, fiind cu fața orientată spre mine. Era la distanță și stătea de vorbă cu doi invitați. Am prins un moment favorabil și m-am îndreptat spre ea, privind-o. M-a fixat și mi-a urmărit pașii cu privirea ei suspicioasă și rece.

„Doamne, femeia aceasta nu știe oare să zâmbească, e toată numai calcul rece?” M-am întrebat.

Mi-am cerut scuze celor prezenți lângă ea, m-am prezentat și le-am înmânat fiecăruia câte o carte de vizită.

S-a legat o discuție în patru, pe tema integrării europene.

După o săptămână am sunat-o. A jucat destul de bine rolul surprinderii și al aducerii aminte, sau poate chiar era surprinsă..

„Sunt atât de ocupată că nu-mi găsesc timp să-mi sun mama să văd ce mai face dar îmi pare bine să vă aud”. Încercam să deslușesc un tremolo în vocea ei, să simt altceva decât metalul vocii, robotizat. Poate nici nu dorea să ne vedem, poate că aceste lucruri sunt numai în mintea mea.

I-am propus să ne adresăm pe nume și a acceptat. Trebuia să fac pași mici. Nu puteam să-i spun „Vino, te vreau!”.

Eram un tip liber, fără angajamente restrictive, nici de relație și nici de job. Dar ea era o femeie căsătorită.

Cu ce oare m-a fermecat?

*

Câteva zile mai târziu i-am trimis Andrei pe e-mail un mesaj cu niște buletine de informații. Mesajul ei de mulțumire a venit după două zile. Mă simțeam penibil. Jocul ei nu era joc, era rol, un rol grav, serios.

Îi simțeam și ei singurătatea, femeia care este sau se simte singură își expune starea. Dar expunerea ei era atât de diferită.

Apoi i-am trimis pe e-mail niște glume, bancuri, caricaturi.

M-a sunat și vocea ei devenise „altceva”.

A acceptat să ne întâlnim la o cafea. Era marele pas făcut. Recunosc, mă deranja că era căsătorită și că avea un program atât de încărcat. Jobul ei era de-a dreptul excepțional. Să fii director la douăzeci și opt de ani într-o multinațională, consideram că e prea mult!

*

Acum eram față-n față într-un bar.

Faptul că venise cu mapa de prezentare m-a îndreptățit să cred că, de fapt, câștigasem jocul.

În mod surprinzător pentru mine, Andra a fost directă:

— Îmi place vocea ta Edi, e plăcut de dură și gravă, îmi conferă siguranța unui bun prieten. Îmi doream așa ceva pentru că nu am timp să discut cu cineva din alt mediu.

Cunoscusem multe femei, în diverse situații, unele în formare, altele în reformatare.

Nu eram totuși un gigolo și nici membru la “rent a man”. Da, recunosc, unele îmi fuseseră bune cunoștințe și chiar paciente în momentele grele ale vieții lor.

Preferința Andrei pentru prietenul mai mare, cel care păstrează confidența relației, care nu face pasiuni inutile, care e în stare să-ți păstreze secretele și să te împlinească în rolul tău de femeie, era normal și justificat de stresul jobului și de eventuala neîmplinire familială.

Andra mă privea și, cel mai probabil, mă studia așa cum făcusem și eu.

— Cum sunt azi, cum mă găsești? M-a întrebat ea.

— Ești o femeie frumoasă, o femeie de ținută, arăți foarte bine. Îmi place să te privesc și cred că încep să-l invidiez pe soțul tău.

— Ha, ha, ai zis-o acum și tu, cum să-l invidiezi dacă sunt aici, cu tine, la o cafea? Uite, am chiar și o mapă de prezentare!

Eram pe punctul de a deveni confidentul ei. Andra făcuse deja regulile știind că voi fi întru totul de acord. Este vorba despre simțul feminin al vânatului, al victimei, acela care îi transmite vânătorului când și cum să tragă!

— Da, Andra, sigur, eu n-am a-mi face probleme. Ia să te întreb și eu, tu cum mă găsești?

— Ești prietenul meu și ești un bărbat prezentabil, Edi.

Realizând ce-a spus și-a pus mâna la gura într-un gest de vinovăție și-a început să râdă.

Remarca ei a destins atmosfera. Andra zâmbea și râdea, se simțea bine. Iar eu chiar aveam impresia că râde pentru prima dată.

— Nu voi sta mult, sper să nu te superi, am un program care de fapt nu-mi permite să respir.

Făcea ochii mari când îmi cerea înțelegere pentru situația ei. Îi dispăruse răceală din prezență. Am hotărât să forțez puțin:

— Și dacă voi dori să luăm masa sau să stăm de vorbă împreună două-trei ore, nu vei găsi o variantă?

Am privit-o insistent, ridicând sprâncenele și strângând din buze, eram doritor și neajutorat, opusul imaginii de dur dată de vocea mea aspră, dar naturală, la telefon.

A clipit încercând să mă pătrundă cu privirea, după câteva secunde a lăsat privirea în jos, apoi, ridicând bărbia și lăsând capul într-o parte mi-a spus, dezarmant de sincer:

— Sunt căsătorită Edi, înțelegi?

Înțelesesem tot! Și dorința și speranța și temerile ei.

Deși așteptam să-i aud și să-i înțeleg cuvintele, mă trezeam mereu în situația că vorbeam numai eu.

Eram fericit că eram acolo, împreună.

Soțul îi fusese prieten din primul an de facultate. S-au căsătorit imediat cum au terminat facultatea, au multe planuri dar n-au timp acum de familie și copii.

N-a vrut să-mi spună mai multe pentru prima întâlnire.

Andra, frumoasa Andra, nu era o carieristă tipică.

*

M-a sunat când a ajuns înapoi la birou „Am ajuns, sunt ok!”.

Eu încă mai eram în bar.

Îmi plăcea Andra din ce în ce mai mult și devenisem deja ocrotitorul ei, prietenul de care avea nevoie.

Apoi, după câteva zile, a făcut un gest interesant, cred că i-a trebuit mult curaj. M-a invitat la masă la ei, în restaurantul lor.

Clădirea adăpostea câteva firme mari iar la subsol era un restaurant curat și plăcut. Bănuitor cum sunt, m-am gândit că vrea s-o vadă cineva împreună cu mine dar nici vorbă de așa ceva. Pur și simplu Andra nu avea timp.

O sunam zilnic. Îmi plăcea s-o aud la telefon, să-i simt agitația. Ne-am mai întâlnit la o cafea, apoi la un Mall „ca din întâmplare”. După un timp m-a sunat făcându-mi o mare și plăcută surpriză:

— Edi, va trebui să merg câteva zile la un training la Constanța. N-o să lipsesc mult, da?

Acest DA al ei, cu interogația cerută de singurătate, m-a pus pe jar. Dacă ar fi fost lângă mine, cu siguranță aș fi luat-o în brațe și-aș fi sărutat-o.

— E cea mai bună veste pe care mi-o poți da. Vom merge împreună! I-am răspuns eu.

— Nu, te rog, să nu faci așa ceva! Nu vreau să ne vadă careva, Edi, te rog. Vreau să rămâi prietenul meu!

Vocea îi devenise agitată dar semnalele transmise prin ea erau încurajatoare. Îi simțeam bucuria în voce și-n disperarea cu care rostise cuvintele.

Apoi mi-a dat detalii despre plecare și program și despre hotelul unde se vor caza.

— Fii sigură că n-o să ne vadă nimeni Andra, da? Nu-ți mai face probleme. Ne vom auzi în Constanța.

*